

et væsentlighedskriterium i Finanstilsynets skøn. Ved vurdering af, om partsbeføjelser skal gives, skal Finanstilsynet foretage en afvejning af kundens interesse i at kunne benytte kendskab til sagens dokumenter og hensynet til beskyttelsen af fortrolige oplysninger om de virksomheder, der er under tilsyn. Endelig skal Finanstilsynet foretage en afgrænsning af, hvilken del af sagen, der vedrører den pågældende.

Finanstilsynet er ikke klageinstans for kunders klager over finansielle virksomheder. Privatkunder kan få deres klager over finansielle virksomheder behandlet i et af de finansielle ankenævne, f.eks. Pengeinstituttankenævnet. Andre, herunder erhvervs-kunder, skal gå til domstolene. Langt de fleste kundeklager henhører under ankenævnene eller domstolene, allerede fordi klagen vedrører forhold uden for Finanstilsynets kompetence, f.eks. formueretlige tvister.

Tildeling af partsbeføjelser efter stk. 4 forudsætter, at sagen kan afgrænses. Kompetencen til at træffe afgørelse om en eller flere partsbeføjelser ligger hos Finanstilsynet, da Finanstilsynet selv er nærmest til at foretage en afvejning af de berørte interesser.

I tilfælde, hvor Finanstilsynet har taget en sag op vedrørende en finansiel virksomheds eller en finansiel holdingvirksomheds overholdelse af redelig forretningskik, god praksis, god værdipapirhandlerskik inden for virksomhedsområdet eller videregivelsesreglerne, og hvor klageren ikke tillægges en eller flere partsbeføjelser, vil Finanstilsynet holde klageren underrettet om sagens eventuelle videre forløb i det omfang, Finanstilsynets tavshedspligt giver mulighed herfor.

Stk. 5 medfører, at partsstatus og partsbeføjelser efter stk. 2-4 kun opnås i forbindelse med afgørelser, som Finanstilsynet har truffet efter den 8. oktober 1998, for realkreditinstitutter den 20. oktober 1998. For så vidt angår videregivelse af fortrolige oplysninger, jf. kapitel 9, foreslås det, at partsstatus og partsbeføjelser dog kun opnås i forbindelse med afgørelser, som Finanstilsynet træffer efter den 1. januar 2004. Det foreslås endvidere, at der for investeringsforvaltningsselskaber kun kan opnås partsstatus og partsbeføjelser i forbindelse med afgørelser der træffes efter den 1. januar 2004.

Til § 355

Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om finansiel virksomhed.

Stk. 1 indeholder et forbud for Finanstilsynets medarbejdere mod at have anden beskæftigelse.

Det særlige forbud mod anden beskæftigelse skal sikre, at medarbejderne i Finanstilsynet er uafhængige af finansielle virksomheder og andre virksomheder i øvrigt. Den særlige dispensationsadgang forudsættes derfor kun udnyttet i særlige undtagelsestilfælde.

De tjenestemandsansatte medarbejdere er herudover undergivet tjenestemandsløven, hvorefter en tjenestemand kun kan have beskæftigelse ved siden af sin tjenestemandsstilling, for så vidt og i det omfang det er foreneligt med den samvittighedsfulde udøvelse af de til tjenestemandsstillingen knyttede pligter og med den for stillingen nødvendige agtelse og tillid.

Efter stk. 2 må Finanstilsynets medarbejdere ikke udføre eller deltage i spekulationsforretninger.

Efter stk. 3 skal Finanstilsynets direktør have økonomi- og erhvervsministerens tilladelse til at optage lån m.v. Baggrunden for bestemmelsen er, at direktøren ikke må være økonomisk afhængig af nogen finansiel virksomhed.

Til § 356

Bestemmelsen er en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i den gældende tilsynslovgivning.

Bestemmelsen præciserer fristerne i loven. Det er ønsket herved at undgå enhver fortolkningstvivel.

Det følger af stk. 1, at fristen beregnes fra dagen efter den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Angives fristen i uger, udløber fristen på ugedagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, jf. stk. 2. F.eks. vil udløbsdagen for fristen, hvis denne er angivet som »senest 4 uger efter«, være den sidste dag i den 4. uge efter dagen for handling/beslutningen der udløser fristen. Træffes beslutningen således på en tirsdag, vil fristen udløbe om tirsdagen 4 uger senere.

Angives fristen i måneder, udløber fristen på månedsdatoen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, jf. stk. 3. Hvis eksempelvis fristen er 3 måneder, og den fristudløbende handling foretages den 15. januar, udløber fristen den 15. april.

Er den fristudløbende handling foretaget den sidste dag i en måned, udløber fristen altid den sidste dag i den pågældende måned, uanset om der er 28, 29, 30 eller 31 dage i den pågældende måned. Hvis fristen beregningsmæssigt udløber på en månedsdato, der ikke findes, eksempelvis den 30. februar, udløber fristen altid den sidste dag i den pågældende måned – i dette tilfælde den 28. eller i skudår den 29. februar.

Angives fristen i år, udløber fristen på årsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, jf. stk. 4.